

Og nå stod han i Van Gogh-museet foran *Såmannen*.

Først ble han forundret over at bildet var så lite. I drømmene hadde han sett for seg et lerret større enn alt han hittil kunne se. Så var han mest forundret over fargene. Men Andor var ikke skuffet. Han var bare forundret og lykkelig. For slik var dette bildet, i det som heter virkeligheten, og han kjente seg igjen:

Himmelen er grønn. Åkeren er blå. Og med solen som en glorie kommer den sorte såmannen nærmere.

Det er slik det er.

Det er oss, det, Andor.

Han var like ved å strekke ut hånden for å berøre bildet.

Andor måtte sette seg.

Midt i salen var det en benk og der satte han seg.

Det gikk mennesker forbi ham hele tiden. De snakket lavt sammen og i en høyttaler kom beskjeder han ikke forstod. Det gjorde ikke noe. Åkeren var blå og himmelen grønn. Andor var lykkelig.

Andor var lykkelig og forundret.

Og alt ble helt stille rundt ham.

Stemmene, klikkene i fotografiapparatene, skrittene, latteren, det sank, det forsvant.

Andor så opp, i denne stillheten, som var blitt grå og kornete.

Og endelig hørte han den, jordens musikk, som om han bare var et barn og lå med øret mot den fuktige bakken.

Da vaktene gikk den siste runden, så de denne gamle mannen som fremdeles satt på benken, i Arles-salen, lutende, smilende, og en av dem gikk bort til ham, bøyde seg ned og sa på et språk Andor ikke kunne, men likevel ville forstått:

– De må gå nå. Det er stengt her.